

Arrest

nr. 227 612 van 17 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HALSBERGHE
Canadaplein 1/glv
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 mei 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HALSBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 maart 2018 huwt de verzoekende partij met dhr. L.L.M.C. van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 10 april 2018 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.3. Op 8 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 22 oktober 2018 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.5. Op 18 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22/10/2018 werd ingediend door:

Naam: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt Gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenoot de nl.: L.L.M.C. (RR 51.01.25 035-02) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80. Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.” Er werd reeds eerder een aanvraag Gezinshereniging aangevraagd met een bijlage 19ter dd 10/04/2018, deze werd geweigerd met een bijlage 20 op 8/10/2018 op basis van de bestaansmiddelen. Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de Belgische referentiepersoon volgende nieuwe bewijzen voor: □ Brief van de Federale Pensioendienst Pensioenfiche 281.11 inkomsten 2016 (aanslagjaar 2017) (werknemer, zelfstandige of contactueel ambtenaar) □ Brief van de Federale Pensioendienst: Afrekening dd 22/01/2014, 17/01/2014 (januari 2014), 16/01/2017, □ Brief van de Federale Pensioendienst Pensioenfiche 281.11 inkomsten 2017 (aanslagjaar 2018) (werknemer, zelfstandige of contactueel ambtenaar) □ Bijlage 1B berekening van het loon surplus als uit de echtgescheiden echtgenoot (loopbaan van ex – echtgenoot) □ Bijlage 1A: berekening van het Rustpensioen □ Rekeninguitteksels waarop het pensioen gestort word nl; op 4/2018 van 1281,93€, 6/2018 van 1281,93€, vakantiegeld op 5/2018, 2036,33€/2018 van 1281,93€, 8/2018 van 1281,93€, 9/2018 van 1295,64€ □ Sociale huisvesting De Gelukkige haard dd 10/01/2015 basishuurprijs 549€, na berekening 219,80€ Uit de documenten blijkt dat de referentiepersoon een pensioen ontvangt. Echter, het bedrag dat uitgekeerd wordt ligt lager dan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. In 2018 blijkt het om 1281,93 euro te gaan + vakantiegeld. Echter, dit is dus niet gelijk aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. De voorwaarde van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is niet voldaan. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situatie een behoefteanalyse te worden doorgevoerd. Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de Belgische referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat er 219,80€ als maandelijkse huishuur diende te worden betaald aan een sociale huurwoning. In het dossier is eveneens de huurovereenkomst met CVBA De Gelukkige Haard terug te vinden. Hieruit blijkt dat de basishuurprijs was vastgelegd op 549€. Het bedrag dat hij dus betaald is aangepast aan zijn bescheiden inkomen en getuigt er expliciet van dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert en hij zich daarvan bewust is gezien hij een sociale woning betreft. In principe is de behoefteanalyse reeds gemaakt door de sociale huisvestingsmaatschappij, zodat onze dienst zich hierbij kan aansluiten. De dag dat betrokkene de echte marktwaarde van de woning moet neertellen om het huis te mogen bewonen, kunnen we stellen dat hij niet meer afhankelijk is van de Belgische overheid/niet meer als behoeftig dient te worden beschouwd en kan betrokkene

gezinshereniging krijgen. Zolang betrokkene een verminderd tarief krijgt, wil het zeggen dat hij niet voldoende financiële draagkracht heeft om zijn echtgenote te kunnen onderhouden. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter, §2, eerste lid, 1° en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet alsook van artikel 62 van de voornoemde wet, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van het Unierecht, mede gelezen in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“1. Luidens de bestreden beslissing (stuk 1) heeft verweerster besloten de machtiging tot verblijf aan VERZOEKSTER te weigeren in toepassing van arts. 40ter §2, eerste lid, 1° en 42 § 1, tweede Vr.W. 15.12.1980, naar luid waarvan (eigen cursivering, accentuering en onderlijning): ‘Art. 40ter. § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie. § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. [...] Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.’ 1en ‘Art. 42. § 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen

en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. [...] en uit de bestreden beslissing blijkt tevens dat de beslissing werd genomen na een zogezegde 'behoefteanalyse' gemaakt door verweerster zoals bepaald in art. 42 § 1, tweede lid Vr.W. 15.12.1980. 2. De bestreden beslissing schendt echter manifest arts. 40ter §2, eerste lid, 1° en 42 § 1, tweede lid Vr.W. 15.12.1980 en van artikel 62 Vr.W. houdende schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur mede gelezen in het licht van art. 8 EVRM. Vooreerst dient opgemerkt dat Uw Raad als eerder heeft beslist (RvV nr. 192.731, arrest van 28.09.2017, zie stuk 2) dat de bepalingen van art. 40ter Vr.W. tevens toepassing vinden in het geval dient geoordeeld over een gezinshereniging met een Belg, quod in casu est. Tevens dient de bepaling van art. 40ter Vr.W., waar het spreekt over de noodzaak dat de Belgische referentiepersoon 'beschikt' over 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen' dit op een Unierechtelijke manier dient geïnterpreteerd en dat 'beschikken' tevens impliceert dat naast de eigen middelen waarover de Belgische referentiepersoon beschikt, verweerster tevens voorkomend rekening dient te houden met de middelen waarover VERZOEKSTER kan beschikken gelet zij als zijn familielid de Belgische referentiepersoon vervoegt. Verweerster dient derhalve, wil zij zorgvuldig en cfr. arts. 40ter §2, eerste lid, 1° en 42 § 1, tweede lid Vr.W. 15.12.1980 en art. 62 Vr.W. handelen tevens mede rekening houden met de middelen waarover VERZOEKSTER voorkomend beschikt (zie nog infra). 3. Art. 42 Vr.W. 15.12.1980 vermeldt immers expliciet dat (eigen cursivering, accentuering en onderlijning): 'Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.' verweerster zo de referentiepersoon geen vast inkomen heeft gelijk aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, quod in casu est, zij een behoefteanalyse dient te maken en zij zich alle bescheiden en inlichtingen kan doen overleggen voor het bepalen van het bedrag waarover VERZOEKSTER en de Belgische referentiepersoon dienen te beschikken willen zij niet ten laste te hoeven vallen van de sociale bijstand. De ratio legis en finaliteit van art. 40ter Vr.W. is immers de handhaving van het stelsel van sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren (zie nuttig stuk 2 RvV nr. 192.731, arrest van 28.09.2017). De facto heeft verweerster echter zeer onzorgvuldig gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing en is zij tot een onevenredige beslissing gekomen gelet het hogerstaande, te meer ook het Hof van Justitie niet aanvaardt dat zomaar het verblijfsrecht aan een onderdaan van een derde land zoals VERZOEKSTER kan worden ontzegd indien zij familielid is van Unieburger die dan als het ware zou worden genoopt het grondgebied van België en Europa te verlaten teneinde zich met zijn echtgenote te kunnen herenigen, die het verblijf wordt geweigerd. De verblijfsweigering omdat de Belgische referentiepersoon niet over de nodige en vereiste 'eigen' bestaansmiddelen zou beschikken, wijl hij zou (kunnen) aantonen dat hij samen met VERZOEKSTER wel degelijk over 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen' vrij kan beschikken, is in strijd met het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en Unierecht te meer gelet in casu er geen enkel gevaar is voor het voortbestaan van het stelsel van sociale bijstand noch er sprake is van een verblijf in mens(on)waardige omstandigheden, wel integendeel! Tevens is de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel manifest geschonden door verweerster dewelke onder de noemer van de 'behoefteanalyse' een zinledige redenering opbouwt dewelke tevens faalt zowel in feite als in rechte. Verweerster stelt in de bestreden beslissing dat de behoefteanalyse reeds is gebeurd door de sociale huisvestingsmaatschappij gelet de Belgische referentiepersoon bewoner is van een sociale huurwoning (sic) en dat de dag dat de Belgische referentiepersoon op de sociale (of private) huurmarkt een marktconforme huur betaalt, hij alsdan zal aantonen niet meer als behoeftig te worden beschouwd noch afhankelijk te zijn van de Belgische overheid... Met deze redenering meent verweerster op een zorgvuldige wijze invulling te hebben gegeven aan het begrip 'behoefteanalyse'?! Nochtans vermeldt art. 42 Vr.W. dat verweerster moet nagaan of de Belgische referentiepersoon en VERZOEKSTER op 'basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te

voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden' welke de bestaansmiddelen zijn dewelke zij behoeven om niet ten laste te vallen van de sociale bijstand. Maw dient een afweging gemaakt tussen de inkomsten van de Belgische referentiepersoon (en voorkomend deze van VERZOEKSTER) en hun (vaste) uitgaven teneinde op een menswaardige manier te kunnen overleven en geen (onevenredige en overmatige) belasting te gaan vormen voor het sociale bijstandsstelsel. De Belgische referentiepersoon die reeds voor zijn huwelijk met VERZOEKSTER gepensioneerd was en voor het inkomstenjaar 2018 (stuk 3) over een wettelijk pensioen beschikte van 16.802,76 EUR, is tevens reeds huurder van zijn sociale huurwoning sedert 21.12.2014 (stuk 4) tot welke overeenkomst VERZOEKSTER op 25.05.2018 is toegetreden (stuk 5) en naar aanleiding waarvan de huurprijs te betalen door de Belgische referentiepersoon gelet het toetreden van VERZOEKSTER (aanvraag aanpassing zie stuk 6) thans is opgetrokken van 219,80 EUR naar 317,94 EUR (stuk 6) hetgeen reeds meer een marktconforme huurprijs is of toch benaderd. Dit alles omdat de sociale verhuurmaatschappij wel degelijk rekening houdt met het inkomen van VERZOEKSTER (zie stuk 7, arbeidsovereenkomst en loonfiche ad 1.882,90 EUR januari 2019) en dit in tegenstelling tot verweerster die zich geen enkele moeite heeft getroost enige bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag binnen de behoefteanalyse voormeld nuttig zijn, te doen overleggen door de VERZOEKSTER noch enige andere elke Belgische overheid. Daarenboven is het huren van een sociale huurwoning geen vorm van sociale bijstand gelet er wordt gekeken naar het inkomen van drie jaar voor de toekenning en niet enkel personen die genieten van het recht op maatschappelijke bijstand er kunnen van genieten maar eenieder met een bescheiden inkomen hetgeen niet tot het sociale bijstandsstelsel wordt gerekend (waaronder de gewaarborgde gezinsbijslag, de inkomensgarantie voor ouderen, het leefloon en de uitkering aan gehandicapte personen) én wordt de huurprijs van de sociale woning opgetrokken ingevolge van de bewoning door VERZOEKSTER zodat dit element nimmer een bedreiging voor het sociale bijstandsstelsel kan uitmaken wel integendeel nu de inkomst voor de sociale huurmaatschappij groter wordt en in elk geval is het louter feit dat VERZOEKSTER inwoont in een sociale huurwoning reeds gehuurd door de Belgische referentiepersoon noch voor de aanvraag tot machtiging tot verblijf een element dat in positieve zin dient gesanctioneerd bij de behoefteanalyse (nu dit het beschikbaar inkomen vergroot) en geenszins negatief, zodoende de bestreden beslissing contra legem, arbitrair en niet wettig gemotiveerd is. Verweerster heeft dus niet werkelijk nagegaan welke de bestaansmiddelen zijn waarover VERZOEKSTER beschikt én tevens wordt de behoefteanalyse voor verweerster verkeerd geïmplementeerd en van zijn doel afgewend, minstens ligt een schending voor van arts. 40ter §2, eerste lid, 1° en 42 § 1, tweede lid Vr.W. 15.12.1980 en van artikel 62 Vr.W. houdende schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en Unierecht, mede gelezen in het licht van art. 8 EVRM en dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. In casu diende de verzoekende partij, als echtgenote van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat indien de referentiepersoon niet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde voldoet, de minister of zijn gemachtigde moet nagaan wat de behoeften zijn van de referentiepersoon, de verzoekende partij en eventuele personen ten laste. Bij deze behoefteanalyse wordt gekeken of de inkomsten van de referentiepersoon in alle behoeften kunnen voorzien, zonder dat deze personen ten laste komen van de Belgische staat. Voormeld artikel luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

3.4. In de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden stelt de verwerende partij vast dat uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn daar zij niet beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Voorts stelt zij dat overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ontoereikend zijn, een behoefteanalyse dient te worden gemaakt.

In het kader van deze behoefteanalyse stelt de verwerende partij:

“Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de Belgische referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat er 219,80€ als maandelijkse huishuur diende te worden betaald aan een sociale huurwoning. In het dossier is eveneens de huurovereenkomst

met CVBA De Gelukkige Haard terug te vinden. Hieruit blijkt dat de basishuurprijs was vastgelegd op 549€. Het bedrag dat hij dus betaald is aangepast aan zijn bescheiden inkomen en getuigt er expliciet van dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert en hij zich daarvan bewust is gezien hij een sociale woning betreft. In principe is de behoefteanalyse reeds gemaakt door de sociale huisvestingsmaatschappij, zodat onze dienst zich hierbij kan aansluiten. De dag dat betrokkene de echte marktwaarde van de woning moet neertellen om het huis te mogen bewonen, kunnen we stellen dat hij niet meer afhankelijk is van de Belgische overheid/niet meer als behoeftig dient te worden beschouwd en kan betrokkene gezinshereniging krijgen. Zolang betrokkene een verminderd tarief krijgt, wil het zeggen dat hij niet voldoende financiële draagkracht heeft om zijn echtgenote te kunnen onderhouden. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

3.5. Aldus is de verwerende partij overgegaan tot het voeren van een ‘behoefteanalyse’.

De verzoekende partij betoogt echter dat de verwerende partij onder de noemer behoefteanalyse een zinledige redenering opbouwt, dat zij stelt dat de behoefteanalyse reeds is gebeurd door de sociale huisvestingsmaatschappij en dat de dag dat de referentiepersoon een marktconforme huur betaalt, hij alsdan aantoonbaar niet meer als behoeftig dient te worden beschouwd of afhankelijk te zijn van de Belgische overheid, dat nochtans conform artikel 42 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij moet nagaan welke bestaansmiddelen de referentiepersoon en zij op basis van hun eigen behoeften nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Zij vervolgt dat een afweging dient te worden gemaakt tussen de inkomsten van de referentiepersoon en voorkomend deze van de aanvrager en hun (vaste) uitgaven teneinde op een menswaardige manier te kunnen overleven en geen onevenredige en overmatige belasting te vormen voor het sociale bijstandstelsel. Zij wijst erop dat de Belgische referentiepersoon huurder is van de woning sinds 21 december 2014 en dat zij toegetreden is op 25 mei 2018, naar aanleiding waarvan de huurprijs te betalen door de referentiepersoon thans is opgetrokken van 219,80 EUR naar 317,94 EUR. De verzoekende partij stelt dat de sociale huisvestingsmaatschappij wel degelijk rekening houdt met haar inkomen en dit in tegenstelling tot de verwerende partij die zich geen enkele moeite heeft getroost enige bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag binnen de behoefteanalyse nuttig zijn, te doen overleggen. Voorts betoogt de verzoekende partij dat het huren van een sociale huurwoning geen vorm is van sociale bijstand gelet op het feit dat er wordt gekeken naar het inkomen van drie jaar voor de toekenning en niet enkel personen die genieten van het recht op maatschappelijke bijstand ervan kunnen genieten maar eenieder met een bescheiden inkomen hetgeen niet tot het sociale bijstandstelsel wordt gerekend. Zij wijst er daarbij op dat de huurprijs van de sociale woning wordt opgetrokken ingevolge haar bewoning zodat dit element nimmer een bedreiging voor het sociale bijstandstelsel kan uitmaken, wel integendeel nu de inkomst voor de sociale huisvestingsmaatschappij groter wordt.

3.6. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij meent dat conform artikel 42 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij moet nagaan welke bestaansmiddelen de referentiepersoon en zij op basis van hun eigen behoeften nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De Raad merkt op dat teneinde vast te stellen wat de behoeften zijn van de referentiepersoon, de verzoekende partij en eventuele personen ten laste en of de inkomsten van de referentiepersoon in alle behoeften kunnen voorzien, zonder dat deze personen ten laste komen van de Belgische staat, vaststelling die overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren wanneer er geen toereikende bestaansmiddelen zijn, de verwerende partij zich ertoe beperkt te verwijzen naar de “*kwetsbare financiële situatie*” waar de referentiepersoon zich in bevindt, doch geenszins vaststelt wat de behoeften zijn en of de inkomsten van de referentiepersoon in alle behoeften kunnen voorzien, zonder dat deze personen ten laste komen van de Belgische staat. Het wijzen op een “*kwetsbare financiële situatie*” afgeleid uit het feit dat de referentiepersoon een maandhuur betaalt die aangepast is aan zijn bescheiden inkomen, betreft eigenlijk enkel opnieuw de vaststelling dat de referentiepersoon maar over een bescheiden inkomen beschikt. Het is net in voorgaand geval dat artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet vereist dat een behoefteanalyse wordt gemaakt om na te gaan of het bescheiden inkomen of de op het eerste zicht ontoereikende bestaansmiddelen van de referentiepersoon volstaan om in de behoeften van de referentiepersoon, de aanvrager gezinshereniging en de eventuele personen ten laste te voorzien.

Bij het bepalen van de behoeften en de bestaansmiddelen die nodig zijn om in die behoeften te voorzien, werd met geen enkele concrete behoefte van het gezin rekening gehouden, ook niet met de hoegrootheid van de maandelijkse huurlast. Er wordt enkel verwezen naar de maandelijkse huurlast om hieruit de “*kwetsbare financiële situatie*” van de referentiepersoon af te leiden, doch niet in het kader van het bepalen van de behoeften en de inkomsten van de referentiepersoon die nodig zijn om in de behoeften te kunnen voorzien.

Waar de verwerende partij meent dat de behoefteanalyse reeds gemaakt werd door de sociale huisvestingsmaatschappij en dat zij zich daarbij aansluit, dat de dag dat de referentiepersoon de echte marktwaarde van de woning moet betalen, kan gesteld worden dat zij niet meer afhankelijk is van de Belgische overheid en niet meer als behoeftig dient te worden beschouwd, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit de door de verzoekende partij overgelegde huurovereenkomst, enkel blijkt dat de door de referentiepersoon te betalen huurprijs aangepast is aan het inkomen van de huurder, aan zijn gezinssamenstelling en aan de kwaliteit van de woning. Uit deze informatie blijkt geenszins dat een gedegen behoeftenonderzoek van het gezin van de referentiepersoon en de verzoekende partij gebeurde. Bovendien wordt door de verwerende partij niet betwist dat bij het bepalen van de huurprijs er wordt gekeken naar het inkomen van drie jaar voor de toekenning van een sociale huurwoning door de sociale huisvestingsmaatschappij, wat ook blijkt uit de door de verzoekende partij bij haar aanvraag voorgelegde *“toelichting bij de verwijzingen naar de reglementering in de typehuurovereenkomst voor verhuring van sociale huurwoningen door De Gelukkige Haard”*. De verwerende partij kon dan ook teneinde vast te stellen wat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de behoeften zijn van de referentiepersoon, de verzoekende partij en eventuele personen ten laste en of de inkomsten van de referentiepersoon in alle behoeften kunnen voorzien zonder dat deze personen ten laste komen van de Belgische staat, haar onderzoek niet beperken tot het louter wijzen op het feit dat de referentiepersoon een bedrag betaalt voor een sociale huurwoning dat is aangepast aan zijn bescheiden inkomen en dat dit er expliciet van getuigt dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er ook nog op dat de verwerende partij met een dergelijke verwijzing naar de huurprijs van de sociale huurwoning er aan voorbijgaat dat het komen inwonen van een familielid in een sociale huurwoning gevolgen heeft voor de te betalen huurprijs gelet op het feit dat rekening wordt gehouden met de gezinssamenstelling en het bedrag ook verhoogd kan worden op grond van het inkomen van het gezin, nu de huurprijs, volgens de *“toelichting bij de verwijzingen naar de reglementering in de typehuurovereenkomst voor verhuring van sociale huurwoningen door De Gelukkige Haard”*, wordt berekend rekening houdende met het inkomen van alle meerderjarige gezinsleden.

Gezien de analyse van de sociale huisvestingsmaatschappij, zoals blijkt uit de door de verzoekende partij aan het bestuur voorgelegde huurovereenkomst, enkel gebaseerd is op de kwaliteit van de woning en het inkomen van drie jaar geleden van de referentiepersoon waarbij nog geen rekening werd gehouden met de gewijzigde gezinssamenstelling (en het, in voorkomend geval, inkomen van de verzoekende partij), kan niet gesteld worden dat door het louter verwijzen naar voormelde analyse de verwerende partij heeft vastgesteld, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, wat de behoeften zijn van de referentiepersoon, de verzoekende partij en eventuele personen ten laste en of de inkomsten van de referentiepersoon in alle behoeften kunnen voorzien, zonder dat deze personen ten laste komen van de Belgische staat, vaststelling die overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren wanneer er geen toereikende bestaansmiddelen zijn. Er wordt niet met enige concrete behoefte van het gezin rekening gehouden, laat staan dat wordt nagegaan of met de aanwezige inkomsten in alle behoeften van het gezin kan worden voorzien. De Raad wijst er nog op dat het loutere feit dat de referentiepersoon heden kan genieten van een voordeel op grond van een vroegere (inkomens)situatie, op zich geenszins aantoonst dat deze persoon actueel als behoeftig, in de zin van het niet kunnen voorzien in de behoeften van het gezin met de aanwezige inkomsten, kan worden beschouwd.

Hetgeen aldus in de bestreden beslissing wordt naar voor geschoven als een *“behoefteanalyse”*, kan niet worden beschouwd als een deugdelijke behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat ter zake geen enkele concrete beoordeling voorligt waarbij, *“op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden”* wordt bepaald *“welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”*, zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3.7. Een schending van de motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

3.8. De opmerkingen van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vermogen niet de voormelde vaststellingen te weerleggen.

3.9. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER